Розділ 2

«Тітонька Ельфрі-і-і-і-іда!»

Школа Вінтерштайн виявилася старою цегляною віллою з двома круглими вежами праворуч та ліворуч і широкими сходами посередині. Просто над входом був розташований кабінет директора, Геріберта Зігманна. Як і завжди, у перший день нового навчального року той стояв біля вікна і з задоволенням дивився на дітей, які поспішали до школи. Починався новий навчальний рік! Аби ж тільки він був спокійним!

Коли Іда побачила інших дітей, які стояли біля шкільних воріт, мужності в неї поменшало.

Дівчатка та хлопчики стояли наче стіною та голосно гомоніли одне із одним.

«Точно, про мене говорять», — подумала Іда. Міцно затиснула великі пальці рук під лямками рюкзака та відкинула коси назад. Мати вплела в них маленькі перлини та зав'язала коси строкатими стрічками. Вона ж працювала перукаркою, тому їй завжди спадало на думку щось новеньке. Сьогодні зранку Іді дуже сподобалися нові коси з перлинами, але тепер дівчинка вже не була настільки впевнена. Раптом їй стало моторошно: що скажуть інші?..

— Привіт, індіанко! — це було перше, що вона почула. Говорила висока дівчинка з довгим білявим волоссям та рожевим рюкзачком із принцесою. Три дівчинки стояли навколо білявки, яка запитала досить високим голосом:— Ти новенька?

Іда глитнула.

Білявка задрала підборіддя.

— Ти не хочеш відрекомендуватися?

Іда від хвилювання жодного звуку не змогла вимовити. Просто поперек горла стояла величезна грудка.

— Тоді ми зватимемо тебе тітонька Ельфрі-іда, — розсміялася дівчинка з рюкзаком із принцесою. Сміх у неї був фальшивим та непривітним.

— Мене звати Іда, — квапливо проговорила Іда, але інші дівчатка вже підтримали вигадку білявки.

— Тітонька Ельфрі-і-і-і-іда, тітонька Ельфрі-і-і-іда! — гукали вони.

Білявка ткнула пальцем у строкаті панчохи, що Іда носила під шортами.

— До речі, такі панчохи вже ніхто не носить, — і троє її супутниць захихотіли.

Іда не знала, що й сказати: у старій школі всі дівчата так ходили. У Міріам навіть були такі самі панчохи. Але, судячи з усього, тут у моді були принцеси з обідками у волоссі, сукенки та балетки. Із цим нічого не вдієш. Іда пішла далі повз групу, сердито протупотіла сходами. Дівчинка знала, що її класна кімната розташована на другому поверсі. Так сказав їм із матір'ю директор, коли вони записувались.

Дівчинка пройшла довгим коридором, повз автомати з напоями, та відчинила двері. За партою у середньому ряду сидів хлопець у картатій сорочці. Коли Іда жбурнула свою торбинку на підлогу, він навіть очей не підвів.

— Здорово, — пробурчала вона.

— Good morning, — прошепелявив той у відповідь, не відволікаючись від коміксів, які читав.

Іда подивилася на комікси: величезний зелений монстр бешкетував на вулицях Нью-Йорка, схожих на ущелини.

Потім хлопчик, трохи зацікавлений, підняв голову:

— Ти новенька?

— Еге ж, — Іда зморщила ніс. — Чи можна мені сісти до тебе?

— Як хочеш, — пробурмотів він та трохи посунувся.

— Мене звати Ідою, — промовила дівчинка, уважніше придивляючись до свого сусіда по парті. Чи не той це хлопець, який учора катався перед їхньою крамницею на скейтборді?

— Можеш називати мене також тітонькою Ельфрідою, — похмуро додала вона, дістаючи з торбинки зошит і олівці.

— Мене звати Бенні, — відповів хлопець і посміхнувся. — Можеш також називати мене Монстерменом.

*** Чи доводилося тобі почуватися ніяково у новому оточенні? Що допомогло тобі освоїтися?**

*** Іда нібито змирилася з тим, що її прозиватимуть тітонькою Ельфрідою. А тобі доводилось отримувати від друзів або однокласників дивне прізвисько? Можливо, ти сам коли-небудь придумував прізвисько другові? Напиши:**

LIVEWORKSHEETS